

Nieudana gra o zwycięstwo Hitlera przeciwko Stalinowi

31 października 2009

Siedemdziesiąt lat po wybuchu II. wojny światowej istnieje wśród historyków przekonanie, że we wszystkich działaniach militarnych, rząd Hitlera miał na celu zdobycie dla Niemiec przestrzeni życiowej, drogą ekspansji terytorium niemieckiego na wschód. Wynikiem realizacji tych planów była gra o zwycięstwo Hitlera przeciwko Stalinowi mająca na celu przyłączenie Ukrainy do Niemiec i zaludnienie terenów od Renu do Dniepru „rasowymi” Niemcami przy jednoczesnym programie usunięcia ludności słowiańskiej z historycznych terenów polskich i z Ukrainy.

Ważna i podstawowa jest wypowiedź Hitlera z 11go sierpnia 1939 roku, skierowana do Komisarza Ligi Narodów, Jacob’a Burkhardt’a, który chciał nakłonić Hitlera do zaniechania planów wojennych: „Wszystkie moje plany i przedsięwzięcia są skierowane przeciwko Rosji; jeżeli Zachód jest zbyt głupi i ślepy, żeby to pojąć, będę musiał ułożyć się z Rosją, wspólnie pokonać Zachód, a po jego klęsce, zaatakuję Sowiety wszystkimi moimi siłami. Konieczna mi jest Ukraina, tak żeby nie mogli mnie wziąć głodem, jak to się stało w ostatniej wojnie.” (Roy Dennen: „Missed Chances,” Indigo, Londyn 1997, str. 65).

Terytorium państwa polskiego blokowało bezpośredni dostęp sił niemieckich do terenów Związku Sowieckiego tak, że optymalną strategią rządu Hitlera w ramach Paktu Anty-Kominternowskiego, było uzyskanie udziału Polski w ataku Niemiec z zachodu przy jednoczesnym ataku Japonii na Rosję ze wschodu. Wojna na dwa fronty była koszmarem rządu Stalina, który wiedział, że Hitler nakłaniał Polskę do podpisania paktu antysowieckiego od 5 sierpnia, 1935 roku jak również, że taki pakt z Niemcami podpisała Japonia 25 listopada 1936 roku i wkrótce rozpoczęła działania wojenne przeciwko Sowietom.

Józef Piłsudski rozumiał śmiertelne zagrożenie bytu narodu polskiego na jego historycznych ziemiach i dlatego podsumował polską doktrynę obronną w słowach: „Lawirujcie między Niemcami i Rosją póki można. Jak nie będzie to możliwe wciągnijcie do wojny cały świat”. Piłsudski uważał za zgubne dla niepodległej Polski łączenie sił armii polskiej tak z Niemcami jak i z Sowietami i stworzył polską doktrynę obronną, dzięki której, państwo polskie nadal istnieje na polskich ziemiach historycznych.

Stalin zorientował się, że nadeszła jego szansa narzucenia Hitlerowi wojny na dwa fronty, kiedy dowiedział się, że w dniu 26 stycznia 1939 roku w Warszawie, minister von Ribbentrop otrzymał ostateczną odpowiedź, że Polska nie przystąpi do Paktu Anty-Kominternowskiego z Niemcami. Faktycznie wielu uważa, że wówczas Polska uratowała Związek Sowiecki od klęski. Bardzo ważnym i mało znanym jest fakt, że 19 marca 1939, Stalin przemawiał do 18. zjazdu sowieckiej partii komunistycznej i przemowa jego była nadana przez radio moskiewskie.

Stalin wówczas oskarżył Wielką Brytanię i Francję o podjudzanie Niemców i Japończyków do ataków na Związek Sowiecki, w celu wyczerpania stron walczących tak, żeby alianci zachodni mogli dyktować warunki pokoju po walce.

Wówczas Stalin wspomniał możliwość współpracy Rosji Sowieckiej z niemieckimi nazistami. Oferta Stalina była niespodzianką dla Berlina. Dała ona możliwość osiągnięcia bezpośredniej granicy Niemców ze Sowietami, przez wspólne dokonanie zaboru ziem polskich. Stalinowi udało się wówczas narazić Niemcy na powstanie frontu zachodniego oraz zyskać czas na likwidację frontu sowiecko-japońskiego.

W tym celu Stalin posłał generała Żukowa, żeby niespodzianie uderzył na Japończyków, za pomocą 35 batalionów piechoty, 20 szwadronów kawalerii, 500 samolotów i 500 nowych czołgów. Stalin wiedział o planowanym ataku Niemiec na Polskę i dlatego

kazał generałowi Żukowowi zaatakować 20go sierpnia, 1939 roku i zadać wielkie straty Japończykom skoordynowanym ogniem czołgów, armat i samolotów. Było to pierwsze zastosowanie blitz-kriegu w historii. Ponad 18 000 Japończyków wówczas poległo (P. Snow: Nomohan – the Unknown Victory”, History Today, lipiec, 1990).

Według autora Laurie Braber („Chek-mate at the Russian Border: Japanese Conflict before Pearl Harbour” 2000): „Pakt nazistów z Sowietami z 23 sierpnia, 1939, był uważny przez rząd Japonii z zdradę Paktu Anty-Kominternowskiego. W konkluzji Japończycy uważali, że mogą Hitlerem manipulować na korzyść Japonii, ale nigdy mu nie ufać. Pakt Niemców ze Sowietami był ogłoszony w czasie klęski wojsk japońskich... Formalnie walki japońsko-sowieckie skończyły się zawieszeniem broni 16go września 1939”.

Sowieci po zakończeniu walk przeciwko Japonii, 17 września uderzyli na Polskę w pełnej świadomości, że Francja nie spełni obietnicy i nie zaatakuje Niemiec, w czasie, kiedy 70% sił niemieckich walczyło w Polsce, a jednocześnie Francja miała wówczas więcej czołgów niż Niemcy.

Warto wspomnieć, że dwa lata po ataku na Polskę, sztab niemiecki po klęsce Niemców pod Moskwą, w grudniu 1941 roku oceniał, że bitwę tą Niemcy mogli wygrać, gdyby mieli po swojej stronie dodatkowe siły 45 do 50 dywizji, czyli wielkości armii polskiej w 1939 roku.

Hitler planował zaatakować Rosję siłą 600 dywizji, w tym 220 niemieckich, 200 japońskich, 100 polskich (po mobilizacji w Polsce ponad trzech milionów żołnierzy) i 80 dywizji innych członków Paktu Anty-Kominternowskiego przeciwko siłom sowieckim, które wynosiły 170 dywizji w 1939 roku, 225 w 1941 roku, kiedy dodatkowo zaczęto formować nowych 170 dywizji.

Po wycofaniu się Japonii z walk przeciwko Sowietom, Niemcom brak było rocznie milion żołnierzy na froncie wschodnim, mimo

faktu, że w czasie wojny służyło w mundurach 22 milionów Niemców, którym brak było paliwa, etc. Siły sowieckie wspomagane przez USA miały w sumie ponad 30 milionów ludzi w mundurach i mimo wielkich strat w zabitych i rannych, wojnę wygrały. Hitler wojnę przegrał przeciwko Stalinowi w dużej mierze dzięki odmowie Polski przystąpienia do paktu z Niemcami w styczniu 1939 roku.

Autor: Iwo Cyprian Pogonowski

Źródło: [Niezależny Serwis Informacyjny](#)